

Kange tuul olli nattokeese taggasi jä-
nud, mehhed sõudsid mehhemodi; jubba said
laewa kohta. Teine pool laewa põhja wa-
unud, teine alles rippus kaljo külles kiini.

Keik üksteistkümmed meest — tised
ollid ärrauppunud, — astusid kermeste loot-
siko sisse. Tuul olli neile parrajaste ebiks
ranna pole sõuda. Keik said peästetud.

Rööm olli Jummalala inglite juras ühhe
hinge pärrast, kel armosüdda rinnus lihus,
ja pühhas kirjas on üks tõutus üllaval, et
mis meie olleme teinud keige wähhemale
temma wennadest, sedda tahhab Tarwakun-
ningas tädsuda, kui olleks se temmale enne-
sele tehtud. — (Matt. 25, 40.)

Tähendused.

Sunt ja kurg.

Eu jäi hundi kurko. Ta lubbas suurt
palka sellele, kes sedda wäljakisub.

Kurreke kiskus omma pitka nokkaga
selle lukondi täsfakeste halli kurgust wälja.
Küüsis: „Andke nüüd mo lubbatud töpalk
kätte!“

Paiowasfikas ütles: „Mis palka sa
weel küüsid? Eks sulle sest jo kül, et ma
ei tõmmand so pea otsast, kui lukont sai
wäljatunud. Kui sa häbbematta mitte
kohhe siit ei kääsi, ma maksan so palga
warši kätte.“

Kurreke lautas tiwad laiali. Väks! —